

CURRUPIPI

Un relat de: [CAP DE CIGRÓ](#)

Tot i que ja tenia més de vuitanta l'avi Enric encara conservava la fermesa de cos que havia tingut sempre. Ara estava al menjador esperant la visita del practicant, i com que no l'havien punxat mai dons tenia aprensió, normal. Mentre esperava mirava de reull al seu ocell, el seu currupipi, que li feia companyia i li alegrava la vida. Una cadenera jove i molt canora que feia les delícies de la família i del veïnat. Tenia moltes habilitats l'ocell, com ara quan li acostaven un dit a la gàbia, s'hi acostava i li feia petites mossegades. I semblava que volia dir-te alguna cosa, quin ocell més bonic. Ding dong, el practicant, segur, va pensar l'avi. I arriba un home de mitjana edat, parlant molt i mes alt del conte, en un catanyol estrany. El menjador era gran i molt lluminós. Al final dins de la seva gàbia el currupipi, a l'altre costat l'avi esperant la banderilla. Al mig el practicant cridaner. Treu la paramenta, l'avi li dona l'ampolleta, treu l'alcohol, i diu, que maco l'ocellet, sí, contesta l'avi nerviós, i s'hi fiques el dit t'ho mossega. Dona tres passos, s'acosta a la gàbia fica el dit entre els barrots, s'acosta el currupipi, i...cau mort a l'instant. L'avi es tomba i li diu, "ja pot agafar la herramienta per què a mi no em toca, surti de casa meva"...després ens van assabentar que els ocells moren en contacte amb l'alcohol de 96°.